

Arrest

nr. 62 649 van 31 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 februari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 2 juni 2006 een asielaanvraag in.

1.2. Op 11 augustus 2006 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van oud artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 20 november 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. De gemachtigde van de minister besliste op 20 mei 2008 om de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk te verklaren.

1.5. Op 9 juli 2008 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.6. Op 24 februari 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die dit beroep bij arrest nummer 27.749 van 26 mei 2009 verwierp. Het cassatieberoep tegen dit arrest werd niet toelaatbaar verklaard.

1.7. Op 3 juni 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker vulde deze aanvraag aan op 15 oktober 2009 en 19 juli 2010.

1.8. Op 23 juni 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 24 december 2010 om de in punt 1.7. vermelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren. Deze beslissing wordt betekend op 15 februari 2011.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.06.2009 via de gemeente Wuustwezel en de aanvullingen die op 15.10.2009 en op 19.07.2010 werden ingediend door:

*(...) (R.R.: (...))
nationaliteit Sri Lanka
geboren te Vavuniya op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

De advocaat van betrokkene meent in de aanvraag dat betrokkene in aanmerking komt voor 'regularisatie, waarbij de termijn van Raad van State meegeteld wordt voor het berekenen van langdurig verblijf in België'. De voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure met inbegrip van de procedure bij de Raad van State werden vastgelegd in criterium 1.2 van de instructie. Betrokkene diende op 02.06.2006 een asielaanvraag in die op 20.11.2006 werd afgesloten met de beslissing "weigering verblijf" door de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij diende een tweede asielprocedure in op 09.07.2008 die werd afgesloten op 28.05.2009 met de beslissing "weigering vluchtelingenstatus - weigering subsidiaire bescherming" door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 01.07.2009 diende betrokkene een beroep in bij de Raad van State tegen deze beslissing dat werd afgesloten op 17.07.2009. De eerste procedure van betrokkene duurde ongeveer 6 maanden, de tweede procedure (met in begrip van de procedure bij de Raad van State) duurde ongeveer een jaar en dus absoluut niet de vooropgestelde 5 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking

te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure met inbegrip van de procedure bij de Raad van State.

Verder beroept betrokkene zich eveneens op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor een arbeidscontract voor dd. 24.09.2009 voor de duur van 12 maanden. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 1368 euro per maand. De arbeidstijdregeling bedraagt 38 uur per week. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Betrokkene heeft verder op het typeformulier 'andere prangende humanitaire situaties' aangekruist. Echter hij legt niet uit wat deze situatie is en waarom hij daarvoor geregulariseerd zou moeten worden.

Het feit dat betrokkene sinds juni 2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, werkbereid en gemotiveerd is, Nederlands geleerd heeft en daar attesten van voorlegt en een arbeidsovereenkomst voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 03.06.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (de verwijzing naar de situatie in Sri Lanka, de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM, de bewering dat betrokkene bij terugkeer gedood of onmenselijk behandeld zal worden en de verwijzing naar rapporten die over de algemene situatie in Sri Lanka handelen) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag."

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 15 februari 2011 tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit vormt thans de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980).

• Op 28/05/2009 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus - weigering subsidiaire bescherming'.

• Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 23/06/2009. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds Illegaal In het land."

2. Over de rechtspleging

2.1. In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de vrijstelling van betaling "omdat zijn raadsman pro deo is aangesteld".

2.2. De Raad merkt op dat het beroep werd ingediend op 17 maart 2011, zijnde voor 1 april 2011, zodat vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedure bijgevolg kosteloos is. Derhalve kan de Raad niet ingaan op het verzoek.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing

naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198- 413).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het is niet betwist dat de verzoekende partij op 23 juni 2009 bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Evenmin wordt betwist dat verzoeker naliët beroep in te dienen tegen dit bevel, zodat dit bevel definitief is geworden en door de verwerende partij nog steeds kan worden uitgevoerd. De eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan verzoeker derhalve niet tot voordeel strekken. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing (RvS 22 maart 2006, nr. 156.746).

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van *“de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.”* Verzoeker voert tevens de schending aan van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 03.06.2009 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onvankelijk doch ongegrond is.

Redenen: (...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag gegrond te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de aanvraag wel degelijk gegrond dient verklaard te worden. DVZ stelt dat de regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8.A en 2.8.B van de instructie en / of aangevuld tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009 niet voldoende zijn voor een verblijfsregularisatie.

Dat een machtiging om langer dan drie maanden in het rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdelingen. Hierop bestaan drie uitzonderingen:

- De in een internationaal verdrag, een wet of een K.B. bepaalde afwijkingen*
 - Wanneer er buitengewone omstandigheden zijn*
 - De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een ID document en lijdt aan een ziekte*
- In casu is de 2de uitzondering in huidige casu van toepassing: meer bepaald het begrip “buitengewone omstandigheden”.*

Dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15.09.2006 is geworden, de bevoegde minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de raad van state van het begrip “buitengewone omstandigheden”.

Dat de instructie d.d. 19.07.2009 bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België als buitengewone omstandigheden kwalificeert terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend.

Dat op deze wijze het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen.

Dat de instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit mag doen.

Dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrij stellen van de in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Dat door dit in de instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein werd betreden. Dat de instructie in feite een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met

schending van de prerogatieven van de parlementsleden. Dat de instructie een schending is van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

De verwijzing naar de instructie in de bestreden beslissing is onwettelijk aangezien deze vernietigd werd bij arrest van de raad van State d.d. 19.12.2009. Omdat dienst vreemdelingenzaken in haar beslissing verwijst naar deze vernietigde instructie teneinde de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoeker te beoordelen, schendt zij artikel 9 bis van de vreemdelingenwet alsook de beginselen van behoorlijk bestuur.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 vervatte uitdrukkelijke motiveringsverplichting heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan oordelen of het nuttig is zich hiertegen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Voorname artikelen 2 en 3 verplichten de administratieve overheid ertoe, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De bestreden beslissing is een schending van de materiële motiveringsverplichting zoals verwoord in wet van 29.07.1991 omdat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aan de hand van de instructie van 19.07.2009 die door de raad van State werd vernietigd en met betrekking tot de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag van verzoeker enkel artikel 9 bis van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Men mag toch wel verwachten dat verzoeker zijn aanvraag en zijn argumenten waaruit blijkt dat hij zich exact in dezelfde omstandigheden bevindt dan andere wel geregulariseerde vreemdelingen, op dezelfde wijze zou beoordeeld worden, wat in casu niet gebeurd is.

Er is zeker sprake van duurzame verankering. Er is tevens sprake van integratie en afdoende stukken om dit aan te tonen.

Dus hij valt ook onder de voorwaarden van 2.8.B, hij is duurzaam verankerd, hij heeft werk en kan onmiddellijk starten met werken.

Dvz meent dat verzoeker niet in aanmerking komt voor dit criterium omdat hij niet voldoet aan de voorwaarden van het minimum loon. Het contract van verzoeker vermeldt een bruto loon van 1368 euro in plaats van het minimumloon van 1387,49 euro.

Dat DVZ het volgende vermeldt: (...)

Dat DVZ geen rekening heeft gehouden met de extralegale voordelen die verzoeker heeft bij BVBA Fiskebar.

Dat de werkgever dit nogmaals schriftelijk heeft bevestigd op 28.02.2011.

Dat zijn transportkosten naar het werk volledig vergoed worden. Dat hij eveneens extra vergoeding zal ontvangen.

Dit betekent dat hij niet 1368 euro bruto verdient maar veel meer.

Dat het dan ook verkeerd is van DVZ te beweren dat hij niet voldoet aan het minimum loon.

Bovendien heeft verzoeker een nieuwe arbeidsovereenkomst d.d.28.02.2011 bij de zelfde werkgever nl. BVBA Fiskebar.

De arbeidsregeling bedraagt 38 uur. Hij verdient 1400 euro per maand.

Verzoeker meent wel degelijk te voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in criterium 2.8.B.

De bestreden beslissing is met betrekking tot dit punt onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, een schending van de materiële motiveringsverplichting en artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dienst vreemdelingenzaken betwist niet dat verzoeker voldoet aan de voorwaarde om sinds 31.03.2007 een ononderbroken verblijf in België te hebben en duurzaam lokaal verankerd te zijn, doch meent dat het voorgelegde arbeidscontract van verzoeker niet weerhouden kan worden.

Dit ten onrechte.

Dat dit in casu dan ook op niets slaat.

Dat het niet opgaat voorwaarden bij te voegen zonder deze te motiveren en hun grondslag te vermelden.

Dat men niet ontkent dat hij volledig ingeburgerd is, doch dat men stelt dat dit niets afdoet aan de voorwaarde van de duur van het verblijf.

Dat echter niet kan ontkend worden dat verzoeker momenteel meer dan vijf jaar in België is.

Dat hij onmiddellijk kan beginnen werken.

Dat dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee heeft gehouden.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

4.2. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de gecumuleerde duur van de asielprocedure en de duur van de beroepsprocedure bij de Raad van State niet de vereiste vijf jaar bedroeg, dat verzoeker niet tegemoet komt aan de voorwaarden van punt 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009, dat verzoeker geen bewijzen voorlegt dat hij verkeert in een prangende humanitaire situatie, dat het feit dat verzoeker sinds juni 2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, werkbereid en gemotiveerd is, Nederlands geleerd heeft en daar attesten van voorlegt en een arbeidsovereenkomst voorlegt niet weerhouden kan worden als een grond voor regularisatie en dat de aanvraag van 3 juni 2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tijdens de periode van 15 september 2009 tot 15 december 2009.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Verzoeker werpt in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht op.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.4. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.5. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

4.6. Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

4.7. In casu is de bestreden beslissing geen beslissing tot onontvankelijkheid van de regularisatie-aanvraag, maar wel een beslissing aangaande de gegrondheid van de regularisatieaanvraag. De vraag of voldaan is aan de voorwaarden van de buitengewone omstandigheden en welke buitengewone omstandigheden dan wel werden aanvaard, is hier niet aan de orde.

4.8. De Raad merkt op dat uit het arrest van de Raad van State van 11 december 2009 blijkt dat de voor de Raad van State bestreden instructie vernietigd werd omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”* Het gegeven dat de instructie van 19 juli 2009, waarvan gewag gemaakt wordt in de aanhef van de bestreden beslissing, vernietigd werd, belet niet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij zinnens is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke gedragslijn kan immers bijdragen tot een eenvormige toepassing van de discretionaire bevoegdheid.

Door het uitvaardigen van de instructie van 19 juli 2009 heeft de verwerende partij niets anders gedaan dan kenbaar te maken door welke criteria zij zich in het algemeen zal laten leiden bij het beoordelen van de gegrondheid van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt ten andere op dat de instructie van 19 juli 2009 op een niet-exhaustieve wijze bepaalde specifieke situaties opsomt die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt uit de volgende zinsnede: *“Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.”*

Door aldus te handelen wijkt verweerder niet af van het gestelde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of installeert hij geen afwijkend regime, doch maakt hij de invulling die hij in het algemeen geeft aan

de hem door dit artikel toegekende discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging slechts publiek en laat hij de mogelijkheid open voor de toekenning van een machtiging tot verblijf aan vreemdelingen die zich bevinden in andere prangende humanitaire situaties dan deze die in de instructie opgesomd worden.

Het gegeven dat de bestreden beslissing, die in de aanhef expliciet verwijst naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tevens verwijst naar de vernietigde instructie van 19 juli 2009 laat dan ook op zich niet toe te besluiten dat de motivering gebrekkig is of dat de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid heeft toegepast op een wijze die strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

4.9. Aangaande verzoekers betoog dat personen die “*zich exact in dezelfde omstandigheden*” bevinden geregulariseerd zijn en dat toch wel verwacht kan worden dat zijn aanvraag en omstandigheden op dezelfde wijze worden beoordeeld, herhaalt de Raad dat het de verwerende partij vrij staat om binnen haar ruime discretionaire bevoegdheid, die zij put uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan zij een machtiging tot verblijf toekent. Door het uitvaardigen van de vernietigde instructie wil de staatssecretaris juist voorkomen dat ontvankelijke aanvragen van vreemdelingen om tot een verblijf gemachtigd te worden op een verschillende wijze zouden beoordeeld worden. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat personen “*die zich in exact dezelfde omstandigheden*” bevonden wel hun aanvraag zagen ingewilligd worden. Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

4.10. De Raad merkt op dat verzoeker de vaststellingen in de bestreden beslissing dat hij niet in aanmerking komt voor “*regularisatie waarbij de termijn van de Raad van State meegeteld wordt voor het berekenen van langdurig verblijf in België*” en dat hij geen bewijzen voorlegt dat hij verkeert in een prangende humanitaire situatie, niet betwist.

4.11. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker niet voldoet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van het criterium 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009 betoogt verzoeker dat hij “*wel degelijk*” voldoet aan de voorwaarden zoals voorzien in het criterium 2.8.B. Verzoeker stelt dat hij duurzaam lokaal verankerd is en onmiddellijk kan starten met werken. Verzoeker verwijt verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met extralegale voordelen bij het berekenen van het wettelijk bepaald minimumloon om in aanmerking te komen voor regularisatie.

4.12. Criterium 2.8. B. van de instructie van 19 juli 2009 luidt als volgt: “*B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.*”

4.12. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 15 oktober 2009 bij de actualisatie van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging een arbeidscontract neerlegde voor een duur van 12 maanden met bvba Fiskebar, dat afgesloten werd op 24 september 2009. In deze arbeidsovereenkomst wordt een maandloon van 1368 euro overeengekomen.

4.13. Verzoeker betwist de vaststellingen in de bestreden beslissing niet dat het wettelijk minimumloon voor een persoon ouder dan 21 jaar 1387,49 euro bedraagt.

4.14. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt ziet de Raad niet in met welke extralegale voordelen de verwerende partij rekening had moeten houden in haar beoordeling aangaande de toepassing van criterium 2.8.B.. Uit het door verzoeker voorgelegde arbeidscontract blijkt enkel dat hij een maandloon van 1368 euro zal ontvangen. Waar verzoeker verwijst naar een schrijven van zijn werkgever van 28 februari 2011 waarin deze stelt dat de transportkosten naar het werk volledig vergoed zullen worden en “*dat hij eveneens extra vergoeding zal ontvangen*”, stelt de Raad vast dat, daargelaten de vraag of een transportvergoeding kan aanzien worden als “loon” en niet louter als een vergoeding voor de gemaakte onkosten, voormeld schrijven dateert van na het treffen van de bestreden beslissing en het de gemachtigde van de staatssecretaris niet verweten kan worden geen rekening te hebben gehouden met stukken waarvan hij niet in het bezit was op het moment van het treffen van de bestreden beslissing.

4.15. Wat betreft de nieuwe arbeidsovereenkomst die verzoeker voor het eerst bij zijn verzoekschrift voegt en waarin verzoeker en zijn werkgever een loon van 1400 euro per maand overeenkomen, herhaalt de Raad dat het de gemachtigde van de staatssecretaris niet verweten kan worden geen rekening te hebben gehouden met stukken waarvan deze niet op de hoogte was op het moment van het treffen van de bestreden beslissing. De nieuw neergelegde arbeidsovereenkomst dateert van 28 februari 2011 en de Raad kan hier derhalve geen rekening mee houden.

4.16. Met zijn betoog dat hij volledig ingeburgerd is, dat niet ontkend kan worden dat hij meer dan vijf jaar in België verblijft en onmiddellijk kan beginnen werken toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij haar ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van een aanvraag die gericht is op het verkrijgen van een gunstmaatregel, namelijk de toekenning van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij de instructie van 19 juli 2009 en de daarin vermelde criteria als gedragslijn gelden, te buiten is gegaan of op een kennelijke onredelijke of disproportionele wijze heeft toegepast of ingevuld op verzoekers geval wanneer zij het voorgelegde arbeidscontract niet weerhoudt op grond van de vaststelling dat verzoekers loon lager is dan het wettelijk minimumloon. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent uitdrukkelijk gemotiveerd: *“Het feit dat betrokkene sinds juni 2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, werkbereid en gemotiveerd is, Nederlands geleerd heeft en daar attesten van voorlegt en een arbeidsovereenkomst voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009”* zodat verzoeker niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze elementen niet in ogenschouw genomen heeft bij de beoordeling van zijn aanvraag.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER